

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ' ΛΟΥΚΑ - Λουκ. 14, 16-24, Ματθ. 22, 14 (11/12/2016)

Το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας

Τον εαυτό μας είναι δυνατόν, πολλοί από εμάς να εντοπίσουμε, στο Ευαγγελικό απόσπασμα που ακούσαμε σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί. Ακούσαμε τον Χριστό να διηγείται για την πρόσκληση που απηύθυνε σε πολλούς ένας πλούσιος άνθρωπος, προκειμένου να συμμετάσχουν σε επίσημο δείπνο που παρέθετε στο σπίτι του. Και είδαμε τους προσκεκλημένους να επικαλούνται πλείστες όσες φτηνές δικαιολογίες για να το αποφύγουν. Δικαιολογίες σχετικά με οικογενειακές και εργασιακές υποχρεώσεις, *«προφάσεις εν αμαρτίαις»*, ουσιαστικά.

Η περικοπή είναι, ασφαλώς, παραβολική. Αυτός που προσκαλεί είναι ο Χριστός. Το δείπνο είναι το τραπέζι της Θείας Ευχαριστίας, η Θεία Λειτουργία. Οι προσκεκλημένοι είμαστε όλοι όσοι βαπτισθήκαμε στο όνομά Του και ανήκουμε στην Εκκλησία Του. Μάς καλεί να συμμετάσχουμε στο Μυστήριο της ζωής, προκειμένου να ενωθούμε μαζί Του και μεταξύ μας και να γευθούμε από αυτή τη ζωή τα αγαθά της Βασιλείας Του. Όλα αυτά μάς δίδουν την αφορμή και την ευκαιρία να διεισδύσουμε στην ουσία του Μυστηρίου, άνευ του οποίου δεν υφίσταται Εκκλησία. Δεν υπάρχει προοπτική σωτηρίας.

Κατά τον δογματικό Πατέρα της Εκκλησίας μας Όσιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό, η Θεία Ευχαριστία «λέγεται και είναι αληθινή Θεία Κοινωνία, επειδή, με αυτή, κοινωνούμε με τον Χριστό και μετέχουμε του Σώματος και της Θεότητάς Του. Λέγεται, επίσης, Θεία Κοινωνία, επειδή, με αυτήν οι άνθρωποι γινόμαστε ένα και μεταξύ μας. Επειδή όλοι μας μεταλαμβάνουμε από ένα άρτο, γινόμαστε ένα σώμα και ένα αίμα με τον Χριστό και μεταξύ μας συναπαρτιζουμε τα μέλη του ενός σώματος, του Σώματος του Χριστού»¹. « Η Ευχαριστία είναι η είσοδος της Εκκλησίας στη χαρά του Κυρίου Της. Και το μπάσιμο στη χαρά αυτή, ώστε να μαρτυρήσεις για λογαριασμό της στον κόσμο, είναι αληθινά η καθεαυτό κλήση της Εκκλησίας, η ουσιαστική λειτουργία της, το μυστήριο με το οποίο η Εκκλησία γίνεται αυτό που είναι»².

Αφού περιγράψαμε, με αδρές γραμμές, την ουσία του Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας, ας δούμε δύο σχετικά σημεία που συχνά απασχολούν την πνευματική μας ζωή. Το πρώτο είναι η αποσύνδεση του Μυστηρίου από οποιαδήποτε εθιμική συνήθεια ή εορτολογική ανάγκη και η σύνδεσή του με την εσωτερική καθαρότητα. Στο σημείο αυτό ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος σημειώνει: «Πολλοί από τους πιστούς, ενώ είναι γεμάτοι από αμέτρητα κακά... πλησιάζουν

¹ «Εκδοσις ακριβής της Ορθοδόξου πίστεως», Ε.Π.Ε. σελ. 474

² π. Αλέξανδρος Σμέμαν, «Για να ζήσει ο κόσμος», σελ. 37

την Αγία Τράπεζα, κατά τις εορτές, όπως – όπως. Δεν γνωρίζουν ότι κατάλληλος καιρός για την Θεία Κοινωνία δεν είναι η εορτή και η πανήγυρη, αλλά η καθαρή συνείδηση και η άμεμπτη ζωή... Γι' αυτό σας παρακαλώ όλους», συνεχίζει ο Χρυσόστομος, «μη πλησιάζετε στα Θεία Μυστήρια επειδή απλώς και μόνο το απαιτεί η εορτή. Αλλά, αν κάποτε πρόκειται να λάβετε μέρος στην αγία αυτή προσφορά, να καθαρίζετε καλά τον εαυτό σας, πολλές μέρες πριν, με την μετάνοια, την προσευχή, την ελεημοσύνη»³.

Το δεύτερο σημείο αφορά στη συχνότητα της προσέλευσης στο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Είναι θέμα για το οποίο οι απόψεις διίστανται, ενώ μέχρι πρότινος κυριαρχούσε η άποψη ότι η συχνή Θεία Κοινωνία είναι ενέργεια ασεβής προς τον Θεό. Επί του θέματος διασώζεται μία αφήγηση που αφορά στον Όσιο Αγιορείτη Γέροντα Παΐσιο: «Τρεις μήνες πριν από τον θάνατο του Γέροντος Παΐσιου, ένας Ρώσος μοναχός, μαζί με τον κατά σάρκα αδελφό του, τον επισκέφθηκαν και συζητούσαν αρκετή ώρα. Το αντικείμενο της συζητήσεως ήταν η συχνή Θεία Κοινωνία των Αγίων Μυστηρίων. Ο Γέροντας ρώτησε τον λαϊκό πόσες φορές κοινωνεί. Όταν πήρε την απάντηση «μία φορά τον χρόνο», με αγάπη τον ενουθέτησε ότι πρέπει να κοινωνεί κάθε μήνα ή τουλάχιστον, με την ευκαιρία κάθε νηστείας. Ο λαϊκός είπε ότι, εξαιτίας των καθημερινών εργασιών, δε θα μπορούσε να ακολουθήσει τη συμβουλή του, αλλά ο Γέροντας δεν συμφώνησε και είπε:

- Αν κάποιος το επιθυμεί πολύ και σε περίπτωση που η εργασία του είναι εκατό φορές περισσότερη, ακόμη κι αν διοικεί ολόκληρη την χώρα, θα βρει τον χρόνο, όπως ευρίσκει και για τις γήινες εργασίες. Κατόπιν, μίλησε για την αναγκαιότητα της συχνής Θείας Κοινωνίας, επειδή, διά μέσου αυτής, επιτυγχάνεται τέτοια ένωση με τον Κύριο, ώστε είμεθα, πλέον, ένα πνεύμα μαζί Του. Και χωρίς ένωση με τον Χριστό σ' αυτήν τη ζωή, πώς θα ενωθούμε με Αυτόν στην μέλλουσα;»⁴.

Από τα παραπάνω, μπορούμε να αντιληφθούμε, αγαπητοί μου, την αξία της συμμετοχής μας στο μέγα Μυστήριο της ζωής, με κατάλληλη προετοιμασία, διά της μετάνοιας και σε τακτά χρονικά διαστήματα, όχι αυθαίρετα, αλλά πάντα σε συνεννόηση με τον πνευματικό μας. Ας κρατήσουμε ως ιερό δίδαγμα τον λόγο του Οσίου Παΐσιου: «Αν δεν ενωθούμε με τον Χριστό σ' αυτή τη ζωή, δεν θα μπορούμε να είμαστε μαζί Του στην αιωνιότητα». ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

³ Ε.Π.Ε. 35,214

⁴ Ιερομονάχου Αντωνίου, «Αγιορείτες Πατέρες», Τόμος Β', σελ. 104